

Arrest

nr. 244 498 van 20 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat G. GASPART en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 juni 2019 België binnen met een paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 11 juni 2019 om internationale bescherming. Op 27 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd op X 1986 geboren in San Salvador. Van uw geboorte tot 2014 woonde u op hetzelfde adres samen met uw broer en zus, uw neef en uw ouders in Santa Tecla, La Libertad. Op 22 maart 2014 trouwde u met N. A. R. V. (...) en vanaf dan woonde u samen met haar en haar minderjarige dochter in San Juan Opico, La Libertad. Nadat u en uw vrouw in november 2018 besloten uit elkaar te gaan ging u terug bij uw ouders wonen.

Sinds 5 mei 2018 werkte u als medewerker van het callcenter O. G. (...). U verdiende 650 dollar per maand, soms kreeg u nog een bonus van 100 dollar en nog wat meer als u overuren werkte. Uw loon werd in twee delen uitbetaald, op de 15de en de 30ste van de maand.

Op 14 december 2018 kreeg u voor het eerst problemen met een bendelid genaamd Scooby, van de bende Mara Salvatrucha (MS). Toen u terugkwam van uw werk sprak hij u aan op enkele meters van uw huis en vroeg hij u om 5 dollar. U had echter net uw loon gekregen en u had 200 dollar afgehaald en in uw portefeuille gestoken. Uit angst dat hij alles zou afnemen antwoordde u dat u geen geld had. Na een korte discussie gaf u uw portefeuille en vond het bendelid de 200 dollar. Hij trok zijn wapen en zei u dat u vanaf dan elke twee weken als u betaald werd deze som zou moeten betalen, aan hem of aan zijn kompanen. Hij zei u ook dat als u naar de politie zou gaan dat ze u dan zouden vermoorden. U ging naar huis en vertelde alles aan uw broer, aan de rest van de familie zei u niets. U nam extra shiften aan en betaalde deze renta van december 2018 tot en met mei 2019.

De tweede keer dat u moest betalen was het opnieuw aan Scooby, daarna zag u hem niet meer terug. Vanaf toen waren het zijn drie kompanen die u om de twee weken afwisselend opwachtten na het werk en het geld in ontvangst namen.

Op 30 mei 2019 werd u zoals gewoonlijk opgewacht door één van de bendeleden. Deze persoon vertelde u dat u vanaf de volgende betaling 400 dollar zou moeten betalen in plaats van 200 dollar. Hij zei u dat u er geen vragen over moest stellen en dat het nu eenmaal zo was. Als u het niet zou betalen dan zouden ze u vermoorden. U zei dat u uw best zou doen het bedrag tegen de volgende keer bij elkaar te krijgen. U wist echter dat u het nooit zou kunnen betalen en u besloot daarom het land te verlaten.

Op 3 juni 2019 nam u het vliegtuig in El Salvador en vloog u via Spanje naar België, waar u op 6 juni 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Na uw vertrek uit El Salvador informeerde u regelmatig bij uw drieënveertigjarige broer, J. A. (...), of de bendeleden u zochten. Hij ontkende steeds. Op 3 februari 2020 overleed uw moeder aan kanker. U had daarom telefonisch contact met J. A. (...). Omdat u wilde weten of uw moeder sneller overleden was omwille van de zorgen die zij zich om u moest maken, insisterde u ditmaal dat uw broer u de waarheid zou zeggen. Hij vertelde u dan dat een bendelid kort na uw vertrek éénmaal aan hem was komen vragen waar u was. Toen hij zei dat hij het niet wist zei het bendelid dat het niet uitmaakte, dat ze u zouden zoeken en vermoorden.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador te worden gedood door de bende.

Ter staving van u verzoek legt u volgende bewijsstukken neer: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart, uw huwelijksakte, een bewijs van tewerkstelling bij O. G. (...), uw arbeidskaart van O. G. (...), uw vliegtickets, uw eigen geboorteakte alsook die van uw vrouw en haar dochter, de reservatie van uw hotelkamer in Brussel.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land hoofde aannemelijk maakt en dat de situatie in El Salvador geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uw relaas als zou u uw land verlaten hebben omwille van afpersing door leden van de bende MS wordt niet geloofwaardig bevonden omdat uw verklaringen met betrekking tot deze feiten tegenstrijdigheden bevatten en elementen die niet plausibel overkomen.

Om te beginnen zijn uw verklaringen over het eerste incident en de aanleiding tot de voortdurende afpersing inconsistent. Eerst geeft u aan dat het bendelid dat u aansprak, u om 5 dollar vroeg. Pas nadat u had proberen wegraken met de bewering dat u geen geld had en nadat hij had ontdekt dat u 200 dollar op zak had, zou hij niet enkel dat geld genomen hebben maar u verplicht hebben om een tweewekelijkse renta te betalen (CGVS, p.8). Deze versie van de feiten impliceert dat u eerder een toevallig slachtoffer was en dat hij het niet specifiek op u gemunt had. Pas nadat u hem had geërgerd en nadat hij ontdekte dat u zoveel geld op zak had, probeerde hij zijn slag te slaan. Even later spreekt u deze versie van de feiten echter tegen en zegt u dat u werd uitgekozen voor afpersing omdat u bij een callcenter werkte. U verklaart dat u steeds uw badge droeg als u van het werk kwam en dat het algemeen geweten is in het land dat mensen die in een callcenter werken goed verdienen (CGVS, p. 11). In deze versie van de feiten houdt het echter in weinig steek dat het bendelid u eerst om 5 dollar zou vragen om dan pas naderhand te ontdekken dat 200 dollar had en daaruit te besluiten dat hij u misschien meer kon aftroggelen. Bij het zien van uw badge zou hij immers geweten hebben welk vlees hij in de kuip had en dan zou hij u direct daarop hebben aangesproken. Deze inconsistente verklaringen betreffende het incident tasten de geloofwaardigheid ervan aan. U haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit als er u wordt gevraagd waarom u dan steeds uw badge op een zichtbare manier droeg, waarop u uw eigen verklaring opnieuw tegensprekt en zegt dat u ze die dag gebruikte om uit te badgen en dat u ze vergat uit te doen (CGVS, p.11). U wordt erop gewezen dat als het effectief zo gevaarlijk is als u zegt dat u dan toch automatisch steeds uw badge in uw zak zou steken. U verklaart dan dat het niet uitmaakt want dat het bendelid u volledig fouilleerde om te kijken wat u bijhad. Eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt u hier echter niets over vermeld. U zei immers dat het bendelid u verplichtte uw geld af te geven en dat u daarop uiteindelijk zelf uw portefeuille bovenhaalde en dat hij de 200 dollar vond. Iets wat ook overeenkomt met uw verklaring bij DVZ, waar u evenmin iets zegt over fouilleren. Het bendelid zou u dan met een wapen bedreigd hebben en gezegd hebben dat u vanaf toen verplicht elke twee weken zou moeten betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p.8). U hebt dus eerder in het

geheel niets vermeld over het feit dat het bendelid u gefouilleerd zou hebben. Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Ook het vervolg van uw relaas, dat de bendeleden eind mei plots het bedrag verdubbelden van 200 naar 400 dollar per twee weken en dus van 400 naar 800 dollar per maand, komt niet aannemelijk over. U stelt dat uw loon 650 dollar per maand bedroeg, soms verhoogd met een bonus van 100 dollar en extra uren die u werkte (CGVS, p. 6). De nieuwe regeling zou dus impliceren dat zij uw volledige loon opeisten. U stelde weliswaar dat het algemeen geweten is in het land dat mensen die in een callcenter werken goed verdienen en u haalde ook het loon van uw ex-partner al aan dat in een ander callcenter 800 tot 900 dollar zou hebben bedragen (CGVS, p. 6, 11). Er kan dan ook worden van uitgegaan dat de bende een idee moet hebben gehad van wat mensen in een callcenter verdienen. Gezien u tot dan toe een goede betaler was houdt het dan ook geen steek dat de bende zondermeer het bedrag aan renta zo onredelijk hoog zouden maken dat u het simpelweg niet meer kon betalen. U zegt dat er geen enkele onderhandeling mogelijk was en dat ze u zeiden dat u zich daar geen vragen bij hoefde te stellen (CGVS, p. 9). Gezien de betaling van renta een belangrijke inkomstenbron is voor de bendes houdt het echter weinig steek dat zij zonder enige reden te geven elke onderhandeling zouden weigeren over het te betalen bedrag. Deze manier van werken zou immers contraproductief zijn.

Tot slot slaagt u er niet in een geloofwaardig beeld te scheppen over waarom de bendeleden nu precies u zouden viseren, terwijl de rest van uw familie volledig gevrijwaard bleef van het betalen van renta. Nochtans werkten uw broer en zus, die samen met u op hetzelfde adres woonden, ook allebei (CGVS, p. 7). Zelf verklaart u dat ze dat deden omdat u nieuw was in de wijk. U hebt echter heel uw leven in deze wijk gewoond, buiten de vier jaar dat u getrouwd was en bij uw vrouw woonde. Uw familie bleef toen echter in de wijk wonen en u ging nog geregeld bij hen op bezoek (CGVS, p.10-11). Men kan er dan toch ook vanuit gaan dat de bendeleden op de hoogte waren van wie uw familie was, van wie u was en van het feit dat u terug bij uw familie woonde. Dat laatste blijkt overigens uit uw bewering dat ze uw broer aanspraken om te vragen waar u was (CGVS, p. 10-11). Zelfs nadat u het land verliet zou de bende er echter niet aan hebben gedacht om uw broer of de rest van de familie te dwingen om renta te betalen. Ze zouden zich er hebben toe beperkt om één keer aan uw broer te vragen waar u was en om, toen hij zei dat hij het niet wist, te zeggen dat het niet uitmaakte, dat ze u zouden zoeken en vermoorden. Aan uw broer werd verder niets gevraagd en uw familie, die op hetzelfde adres bleef wonen, kreeg geen verdere problemen met de bende (CGVS, p.10-11; Verklaring DVZ, punt 13, 17)). Het dociele gedrag van de bende tegenover uw familieleden staat zo in schril contrast tot de hardvochtigheid waarmee ze u bejegenden. Hieruit blijkt weerom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal.

Gezien de bovenstaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag. De aangehaalde feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

De door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en uw identiteitskaart tonen enkel uw Salvadoraanse nationaliteit aan, die in deze beslissing niet wordt betwist. Uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw vrouw en haar dochter tonen jullie identiteit aan die hier evenmin wordt betwist. Uw arbeidskaart en het bewijs van tewerkstelling tonen aan dat u effectief werkzaam was bij O. G. (...), hetgeen in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staat. Verder legt u nog een reservering van uw hotelkamer en uw vliegtickets voor, die uw reisweg bevestigen. Deze documenten veranderen echter niets aan de inhoud van de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië,

nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert

evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een beoordelingsfout op.

Verzoeker vangt aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voert hij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“Verwerende partij meent dat verzoekers verklaringen ongeloofwaardig zijn omwille van enerzijds wat wordt voorgesteld als tegenstrijdigheden, en anderzijds onwaarschijnlijkheden.

Wat de tegenstrijdigheden betreft wenst verzoeker het volgende te verduidelijken.

1. Verzoeker zou niet kunnen zeggen of hij nu op voorhand onderzocht werd en bewust geïsoleerd werd op 14 december of of de omvang van zijn problemen het gevolg zijn van toeval.

Hij kan onmogelijk met zekerheid op die vraag beantwoorden.

Er zijn elementen die toelaten te denken dat hij per toeval geïsoleerd werd.

Ten eerste de gang van zaken van het incident van 14 december. Verzoeker had een groot bedrag geld op zak omwille van de participatie aan de kosten van zijn huishoud toen een bendelid hem toen 5\$ vroeg. Voor hem was het niet denkbaar dat hij zijn portefeuille zou bovenhalen aangezien hij vreesde dat hij in grotere problemen zou belanden indien het bendelid zou merken dat hij een groot bedrag geld op zak had. Hij heeft gehoopt dat hij zou kunnen ontsnappen door te stellen dat hij geen geld op zak had, maar dit is uiteindelijk ook niet goed verlopen en hij werd met een wapen bedreigd en gedwongen om zijn portefeuille te overhandigen aan het bendelid die het groot bedrag geld toen ontdekte en een renta vragen enerzijds omdat verzoeker blijkt financiële middelen te hebben en anderzijds om hem te bestraffen voor zijn leugen.

Deze elementen wijzen inderdaad eerder op het toevallig slachtoffer zijn van de bende.

Echter stelt verzoeker ook dat de informatie dat hij in een callcenter werkt hem op zich blootstelt aan afpersing van de bende.

De bendeleden kunnen op de hoogte kunnen zijn van zijn werk door verschillende middelen: verzoeker draagt soms zijn badge van het werk en wordt terug thuis afgezet door de microbus van het bedrijf. Zijn tewerkstelling is dus niet geheim.

Daarnaast werd hij die dag ook gefouilleerd. Wanneer verwerende partij stelt dat verzoeker de fouillering enkel aanhaalt na confrontatie met het feit dat het gevaarlijk is om zijn badge zichtbaar te dragen stelt verzoeker dat de term fouillering, of doorzoeking, een brede zin kan hebben en het gebruik van dit woord voor het beschrijven van het gedwongen buitenhalen wat iemand in zijn zakken heeft niet ongeloofwaardig is. Wat verzoeker in zijn relaas en op DVZ beschreef, dat hij moest bovenhalen wat hij op zak heeft kan beschreven worden als een fouillering. Er is dus geen tegenstrijdigheid wat dit betreft. Verzoeker stelt ook dat hij nieuw is in de wijk. Gedurende een viertal jaren woonde hij met zijn vrouw in een andere wijk en hij is recent terug bij zijn ouders gaan wonen, in de wijk waar hij geboren en getogen is. De burens en families die in de wijk wonen kennen verzoeker uiteraard nog. Mar dit is niet het geval van de bendeleden die er vier jaren geleden niet waren (CGVS p. 10). Het is dus niet onwaarschijnlijk dat hij dan onderzocht wordt, of tenminste dat het voor de bendeleden een aandachtspunt vormt. Dit is trouwens conform met de beschikbare informatie die stelt dat :

*D'après des sources, quand une personne déménage d'une communauté à une autre, elle fait l'objet d'une enquête par le gang qui contrôle ce nouvel endroit*0' Coi Veiligheids situatie, p. 26

Verwerende partij stelt dat hij contraproductief voor de bende zou zijn om het bedrag van de gevraagde renta zo onredelijk hoog zou worden dat verzoeker het niet meer zou kunnen betalen en concludeerd hieruit dat verzoekers relaas waarschijnlijk ongeloofwaardig is.

Verwerende partij mag echter niet uitgaan van een steeds rationele handeling van de bendes in El Salvador. Daarnaast is het duidelijk uit de informatie beschikbaar dat de afpersing niet enkel een financieel doel heeft maar dat dit ook kadert in een breder algemeen doel om controle uit te oefenen over de maatschappij en de burgers (zie hieronder). De ernst van de bedreigingen en de handelingen (geweld, ontvoering, moord, enz...) van de bende toont dit ook aan. Wie niet gehoorzaamt zal heel zwaar worden bestraft. In dit algemeen kader mag afpersing niet alleen worden beschouwd als een inkomstbron voor de bende maar als een instrument om hun controle te tonen en te versterken.

Dat de bendes soms onredelijke bedragen vragen blijkt ook uit de Coi Focus over de veiligheidssituatie wraar het volgende wordt gesteld:

"(...)" (Coi veiligheidssituatie, p. 23.

Als de bende soms onredelijke bedragen vraagt aan handelszaken zien wij niet in waarom het plots onwaarschijnlijk zou zijn dat zij dat ook aan gewone burgers zouden vragen.

In de nota 179 van de Coi focus, die deze passage staaft word verwezen naar het document IDMC, Refugee Law Initiative, An atomised crisis. Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador, 09/2018 waarin het volgende wordt gesteld, p. 25:

"(...)" (eigen onderlijning).

Dit bevestigt dat er niet mag worden uitgegaan van enige rationaliteit bij het bepalen van het bedrag van de renta die onvoorspelbaar kan worden verhoogd tot het punt dat het niet meer betaalbaar is, om redenen die soms louter te maken hebben met de werking van de bende zelf.

Het feit dat de handelingen van de bende als irrationeel voorkomen kan dus slecht op minieme wijze worden gebruikt om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te beoordelen.

Trouwens probeerde verzoeker ook te onderhandelen. Hij was in zo'n zwakke positie dat hij niets anders kon doen dan smeken en vragen om het bedrag niet te verhogen. Hij kreeg op het moment geen gehoor waarop hij besliste het land te verlaten.

Het feit dat verzoekers familie niet verder geviseerd werd na zijn vertrek is ook niet ongeloofwaardig. Zoals blijkt uit het relaas van verzoeker werd hij hoogst waarschijnlijk geviseerd omdat hij geweigerd heeft 5\$ te betalen door leugenachtig te stellen dat hij geen geld op zak had. Dit kaderde misschien in een onderzoek die naar hem werd gevoerd aangezien hij zich recent (opnieuw) vestigde in deze wijk. Hij heeft dus verzet gepleegd tegen eht gezag van de bende, wat in El Salvador een hoog risico inhoudt (zie hieronder).

Ter conclusie meent verzoekende partij dat hij consistente, coherente en precieze verklaringen heeft afgelegd, een bevredigende uitleg heeft gegeven voor het feit dat hij niet bij de politie is gegaan (dat ondersteunt wordt door de beschikbare informatie, zie hieronder) en dat zijn handelingen helemaal verzoenbaar zijn met het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, onder andere zijn onmiddellijk verhuis en zijn snel vertrek van het land.

Hij meent dat er aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 §4 is voldaan en dat het voordeel van de twijfel hem moet worden gegund."

Verzoeker wijst er vervolgens op dat in de context van El Salvador het feit dat men slachtoffer is van de bendes en hun praktijken een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van

13 mei 1955 (hierna: EVRM), zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is.

Verzoeker stelt dat hij reeds het slachtoffer was van afpersing en bedreigingen en meent dat de ernst van de incidenten die hij in El Salvador ondergaan heeft en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna hij verwijst naar artikel 48/3, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 van diezelfde wet. Deze laatste bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “*goede redenen*” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Aangezien zijn verklaringen aantonen dat hij reeds slachtoffer was van feiten van afpersingen en bedreigingen vanuit de *pandilla* moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, aldus verzoeker, die nog stelt dat dit in het bijzonder het geval is nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoeker wijst op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoeker verwijst hiervoor naar de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bendegerelateerd geweld worden opgesomd en stelt deel uit te maken van deze risicocategorieën aangezien hij nagelaten heeft een door de bendeleden geëiste som geld te betalen, met als gevolg dat hij een bijzonder hoog risico loopt om als gevolg hiervan problemen te ondervinden. Personen die worden gezien als zijnde in overtreding van de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag worden genoemd als eerste risicocategorie en kunnen het doelwit zijn van gewelddadige handelingen, moord of seksueel geweld. Het niet betalen van een aan de bende verschuldigd bedrag (bv. de *renta*) wordt als een daad van verzet beschouwd en kan leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan – bv. wanneer men beschouwd wordt als een persoon die verzet toont tegen het gezag van de bende – is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat dit is wat hem ook is overgekomen na zijn verhuis in San Juan Opico, waar de bendeleden hem hebben teruggevonden en hem opnieuw hebben bedreigd. Verzoeker betoogt nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijst hiertoe naar de voornoemde COI Focus, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, het “*Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*” van UN Human Rights Council van 2018 en het rapport “*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van 5 mei 2020. Verzoeker besluit dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat hij een groot risico loopt om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat hij naliet de aan de bende verschuldigde som te betalen en acht het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verder wijst verzoeker er nog op dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en naar het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” van UNHCR, stelt verzoeker dat bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook

aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hetzelfde geldt volgens hem voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of van de ernst van de door verzoekers aangehaalde feiten. Het CGVS moet ook nagaan of er voor verzoeker, op basis van zijn persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel volgens verzoeker wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Het CGVS kan dus niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen. Verzoeker citeert vervolgens uit een arrest van de Raad waaruit zou blijken dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, en dat de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht dienen te worden onderzocht. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed op de beoordeling van het risico in geval van terugkeer, aldus verzoeker, die meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus "*Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 betoogt verzoeker verder dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast haalt verzoeker aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoeker meent dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoeker frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hem het geval is, wat hij bevestigd acht door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit hij vervolgens citeert. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoeker heel duidelijk uit de inhoud van het voornoemde rapport van Human Rights Watch waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoeker concludeert dat op basis van deze informatie moet worden besloten dat hij verschillende kenmerken vertoont op basis waarvan hij als risicoperson dient te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Op basis van het cumulatief effect van deze risicofactoren dient volgens hem te worden besloten dat hij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Verder laat verzoeker gelden dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes, ter staving waarvan hij citeert uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en verwijst naar het voornoemde rapport van Human Rights Watch. Er is dus geen bescherming mogelijk door de nationale autoriteiten.

Tevens wijst verzoeker erop dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hem geen veiligheid kan bieden. Aangezien hij niet tot de hogere sociale klassen behoort, maar tot de middenklasse, is hij niet in staat om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken), aldus verzoeker, die ook nog herhaalt dat hij bij een hervestiging het voorwerp zal vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden en citeert uit het voornoemde recente rapport van Human Rights Watch, dat volgens hem bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en

gevaarlijk is. Verzoeker is dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die hij onderging in El Salvador ertoe leiden dat hij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico loopt om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat hij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kan onttrekken.

Daarnaast stelt verzoeker het niet eens te zijn met de stelling van het CGVS dat de drijfveer van de vervolgingsfeiten die hij vreest veeleer economisch is en geenszins politiek van aard, en dat geen band zou bestaan met het Verdrag van Genève. Hij laat gelden dat zijn weigering om de door de bende geëiste *renta* te betalen en dus zijn weigering om te gehoorzamen aan hun gezag en met hen mee te werken, wordt gezien als een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit in zijn plaats van herkomst en dat zijn weigering bij te dragen aan hun werking door hen financieel te ondersteunen een gewetenskwesitie vormt. Verzoeker stelt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoeker, die meent dat de vervolging door de bende die hij als gevolg van het niet betalen van de *renta* vreest, in wezen geen vervolging om louter economische redenen is, maar wel degelijk een vervolging is die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende. Vervolgens citeert verzoeker uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en meent hij dat UNHCR exact hetzelfde besluit in haar richtlijnen over Honduras en Guatemala. De afpersing mag dan wel de financiële levenslijn zijn van criminele bendes, in wezen gaat het over de verwerving en instandhouding van effectieve politieke macht en sociale controle, aldus verzoeker, die stelt dat men door te weigeren om (nog langer) afpersingsgeld te betalen een daad van verzet stelt die zeker als politiek kan opgevat worden binnen de context in El Salvador die hij hoger schetste. Verzoeker meent dan ook wel degelijk vervolging te vrezen omwille van zijn politieke overtuiging, in de zin van het Verdrag van Genève. Minstens maakt hij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador. Dit vormt een fundamenteel kenmerk van zijn identiteit/morele integriteit, waarvan niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Bovendien vormt deze groep binnen de context in El Salvador een groep met een eigen identiteit en wordt zij in haar directe omgeving als afwijkend beschouwd, gezien de zeer sterke aanwezigheid van de *mara's* en het feit dat de meeste burgers beantwoorden aan hun eisen.

Ten slotte verwijst verzoeker voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Hij wijst erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hem autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerde, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun

effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet ook volgens verzoeker worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het CGVS, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Hij stelt ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendege geweld in El Salvador verhogen. Hij behoort namelijk niet tot de hogere klassen, heeft het land verlaten en zal door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer en was eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador. Om deze redenen meent hij dat hem het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel "*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims*" van P. J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n°36, p. 1-24 (stuk 5);
- het "*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l'homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*" van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l'homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel "*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*" uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de "*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*" van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn relaas als zou hij zijn land verlaten hebben omwille van afpersing door leden van de bende MS niet geloofwaardig wordt bevonden, nu (i) zijn verklaringen over het eerste incident en de aanleiding tot de voortdurende afpersing inconsistent zijn, (ii) ook het vervolg van zijn relaas, dat de bendeleden eind mei plots het bedrag verdubbelden van 200 naar 400 dollar per twee weken en dus van 400 naar 800 dollar per maand, niet aannemelijk over komt, (iii) hij er niet in slaagt een geloofwaardig beeld te scheppen over waarom de bendeleden nu precies hem zouden viseren, terwijl de rest van zijn familie volledig gevrijwaard bleef van het betalen van *renta*, en (iv) de door hem neergelegde documenten niets aan deze vaststellingen veranderen, omdat (B) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar El Salvador zal worden gedood door de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13). Zijn problemen zouden zijn begonnen op 14 december 2018, toen een lid van deze bende hem bij zijn terugkeer van zijn werk om 5 dollar zou hebben gevraagd, maar in zijn portefeuille 200 dollar zou hebben gevonden, een wapen zou hebben getrokken en geëist zou hebben dat hij vanaf dan elke twee weken als hij betaald werd deze som aan hem of aan zijn kompanen betaalt. Het bendelid zou verzoeker tevens gewaarschuwd hebben dat hij zou worden vermoord als hij naar de politie zou gaan. Verzoeker zou daarop alles aan zijn broer hebben verteld, extra shiften hebben aangenomen en de *renta* hebben betaald tot en met mei 2019. Op 30 mei 2019 zou een ander bendelid van verzoeker hebben geëist om vanaf de volgende betaling 400 dollar te betalen, zo niet zou verzoeker worden vermoord. Omdat verzoeker wist dat hij dat bedrag nooit zou kunnen betalen, besloot hij toen het land te verlaten, wat hij op 3 juni 2019 ook deed. Kort na zijn vertrek zou een bendelid aan zijn broer zijn komen vragen waar verzoeker was en hebben gezegd dat ze hem zouden zoeken en vermoorden.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn originele paspoort en identiteitskaart en een bewijs van reservering van een hotelkamer in Brussel neer, alsook fotokopieën van zijn huwelijksakte, van een bewijs van tewerkstelling, van zijn arbeidskaart, van zijn vliegtickets en van de geboorteaktes van zichzelf, zijn vrouw en zijn kind. Behalve van zijn bewijs van tewerkstelling, heeft verzoeker op het CGVS van alle stukken de originelen getoond (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten').

De door verzoeker voorgelegde documenten hebben betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit, zijn werkzaamheden in El Salvador en zijn reisweg, die *in casu* niet betwist worden, doch houden geen verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Deze documenten volstaan dan ook geenszins om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker aangehaalde vervolgingsgrond een link heeft met het Verdrag van Genève en of de door verzoeker voorgehouden weigering om (nog langer) afpersingsgeld te betalen een daad van verzet is die moet worden gezien als een uiting van zijn politieke overtuiging en of verzoeker hierdoor deel uitmaakt "*van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador*", stelt de Raad vast dat *in casu* aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht omdat zijn verklaringen met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten van afpersing door de bende MS-13 tegenstrijdigheden bevatten en elementen die niet plausibel overkomen.

Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat verzoekers verklaringen over het eerste incident en de aanleiding tot de voortdurende afpersing inconsistent zijn. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

“Eerst geeft u aan dat het bendelid dat u aansprak, u om 5 dollar vroeg. Pas nadat u had proberen wegraken met de bewering dat u geen geld had en nadat hij had ontdekt dat u 200 dollar op zak had, zou hij niet enkel dat geld genomen hebben maar u verplicht hebben om een tweewekelijkse renta te betalen (CGVS, p.8). Deze versie van de feiten impliceert dat u eerder een toevallig slachtoffer was en dat hij het niet specifiek op u gemunt had. Pas nadat u hem had geërgerd en nadat hij ontdekte dat u zoveel geld op zak had, probeerde hij zijn slag te slaan. Even later spreekt u deze versie van de feiten echter tegen en zegt u dat u werd uitgekozen voor afpersing omdat u bij een callcenter werkte. U verklaart dat u steeds uw badge droeg als u van het werk kwam en dat het algemeen geweten is in het land dat mensen die in een callcenter werken goed verdienen (CGVS, p. 11). In deze versie van de feiten houdt het echter in weinig steek dat het bendelid u eerst om 5 dollar zou vragen om dan pas naderhand te ontdekken dat 200 dollar had en daaruit te besluiten dat hij u misschien meer kon aftroggelen. Bij het zien van uw badge zou hij immers geweten hebben welk vlees hij in de kuip had en dan zou hij u direct daarop hebben aangesproken. Deze inconsistente verklaringen betreffende het incident tasten de geloofwaardigheid ervan aan. U haalt uw geloofwaardigheid verder onderuit als er u wordt gevraagd waarom u dan steeds uw badge op een zichtbare manier droeg, waarop u uw eigen verklaring opnieuw tegenspreekt en zegt dat u ze die dag gebruikte om uit te badgen en dat u ze vergat uit te doen (CGVS, p. 11). U wordt erop gewezen dat als het effectief zo gevaarlijk is als u zegt dat u dan toch automatisch steeds uw badge in uw zak zou steken. U verklaart dan dat het niet uitmaakt want dat het bendelid u volledig fouilleerde om te kijken wat u bijhad. Eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud hebt u hier echter niets over vermeld. U zei immers dat het bendelid u verplichtte uw geld af te geven en dat u daarop uiteindelijk zelf uw portefeuille bovenhaalde en dat hij de 200 dollar vond. Iets wat ook overeenkomt met uw verklaring bij DVZ, waar u evenmin iets zegt over fouilleren. Het bendelid zou u dan met een wapen bedreigd hebben en gezegd hebben dat u vanaf toen verplicht elke twee weken zou moeten betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p.8). U hebt dus eerder in het geheel niets vermeld over het feit dat het bendelid u gefouilleerd zou hebben. Deze tegenstrijdigheid tast dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.”

Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Door in het verzoekschrift aan te voeren dat hij niet zou kunnen zeggen *“of hij nu op voorhand onderzocht werd en bewust geïnterviewd werd op 14 december of of de omvang van zijn problemen het gevolg zijn van toeval”*, heft hij de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen immers niet op. Waar verzoeker nog stelt *“dat de term fouillering, of doorzoeking, een brede zin kan hebben en het gebruik van dit woord voor het beschrijven van het gedwongen buitenhalen wat iemand in zijn zakken heeft niet ongeloofwaardig is”* en dat wat hij *“in zijn relaas en op DVZ beschreef, dat hij moest bovenhalen wat hij op zak heeft kan beschreven worden als een fouillering”*, kan hij voorts niet worden gevolgd. De term *“fouilleren”* impliceert immers dat iemands zakken of kleren worden doorzocht. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter dat hij zijn portefeuille bovenhaalde en het bendelid de 200 dollar gaf die hij had afgehaald (adm. doss., stuk 7, vragenlijst, nr. 3.5), wat iets geheel anders is dan volledig gefouilleerd worden. Ook op het CGVS verklaarde hij eerder dat hij zijn portefeuille verplicht bovenhaalde (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8), wat niet consistent is met zijn latere verklaring dat het bendelid hem volledig fouilleerde om te kijken wat hij bij zich had (*ibid.*, p. 11). Door er verder in het verzoekschrift nog op te wijzen dat hij nieuw was in de wijk en dat het *“dus niet onwaarschijnlijk (is) dat hij dan onderzocht wordt, of tenminste dat het voor de bendeleden een aandachtspunt vormt”*, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde inconsistenties in zijn verklaringen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat ook het vervolg van verzoekers relaas, met name dat de bendeleden eind mei plots het bedrag verdubbelden van 200 naar 400 dollar per twee weken en dus van 400 naar 800 dollar per maand, niet aannemelijk over komt. Hij licht dit als volgt toe:

“U stelt dat uw loon 650 dollar per maand bedroeg, soms verhoogd met een bonus van 100 dollar en extra uren die u werkte (CGVS, p. 6). De nieuwe regeling zou dus impliceren dat zij uw volledige loon opeisten. U stelde weliswaar dat het algemeen geweten is in het land dat mensen die in een callcenter werken goed verdienen en u haalde ook het loon van uw ex-partner al aan dat in een ander callcenter 800 tot 900 dollar zou hebben bedragen (CGVS, p. 6, 11). Er kan dan ook worden van uitgegaan dat de bende een idee moet hebben gehad van wat mensen in een callcenter verdienen. Gezien u tot dan toe een goede betaler was houdt het dan ook geen steek dat de bende zondermeer het bedrag aan renta zo onredelijk hoog zouden maken dat u het simpelweg niet meer kon betalen. U zegt dat er geen enkele onderhandeling mogelijk was en dat ze u zeiden dat u zich daar geen vragen bij hoefde te stellen (CGVS, p. 9). Gezien de betaling van renta een belangrijke inkomstenbron is voor de bendes houdt het

echter weinig steek dat zij zonder enige reden te geven elke onderhandeling zouden weigeren over het te betalen bedrag. Deze manier van werken zou immers contraproductief zijn."

Verzoeker geeft aan dat de commissaris-generaal niet mag uitgaan "van een steeds rationele handeling van de bendes in El Salvador". Hiermee geeft hij zelf dus ook aan dat het gedrag van de bende, zoals dit door hem werd beschreven, irrationeel is. Door verder nog informatie aan te halen waaruit blijkt dat bendes soms een *renta* vragen aan handelszaken die niet evenredig is aan de inkomsten, terwijl uit niets blijkt dat hij zelf een handelszaak heeft, maakt verzoeker, die geen enkel (begin van) bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde feiten van afpersing, niet aannemelijk dat de commissaris-generaal ten onrechte heeft geoordeeld dat het niet aannemelijk over komt dat de bendeleden eind mei plots, zonder enige onderhandeling, de *renta* verdubbelden van 200 naar 400 dollar per twee weken, terwijl zij hadden kunnen weten dat hij dit nooit zou kunnen betalen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Dat het bedrag aan *renta* onvoorspelbaar kan worden verhoogd, zoals ook blijkt uit de door verzoeker in zijn verzoekschrift aangehaalde informatie, wordt *in casu* niet betwist. Dat dit bedrag zodanig wordt verhoogd dat verzoeker, die voor de bende een mooie bron van inkomsten vormde, dit niet meer zou kunnen betalen, is evenwel wat anders en wordt ook door de Raad *in casu* niet aannemelijk geacht. Bovendien dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat aan de door verzoeker aangehaalde feiten geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing ook nog op dat verzoeker er niet in slaagt een geloofwaardig beeld te scheppen over waarom de bendeleden nu precies hem zouden viseren, terwijl de rest van zijn familie volledig gevrijwaard bleef van het betalen van *renta*, terwijl zijn broer en zus samen met hem op hetzelfde adres woonden en ook allebei werkten. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

*"Zelf verklaart u dat ze dat deden omdat u nieuw was in de wijk. U hebt echter heel uw leven in deze wijk gewoond, buiten de vier jaar dat u getrouwd was en bij uw vrouw woonde. Uw familie bleef toen echter in de wijk wonen en u ging nog geregeld bij hen op bezoek (CGVS, p.10-11). Men kan er dan toch ook vanuit gaan dat de bendeleden op de hoogte waren van wie uw familie was, van wie u was en van het feit dat u terug bij uw familie woonde. Dat laatste blijkt overigens uit uw bewering dat ze uw broer aanspraken om te vragen waar u was (CGVS, p. 10-11). Zelfs nadat u het land verliet zou de bende er echter niet aan hebben gedacht om uw broer of de rest van de familie te dwingen om *renta* te betalen. Ze zouden zich er hebben toe beperkt om één keer aan uw broer te vragen waar u was en om, toen hij zei dat hij het niet wist, te zeggen dat het niet uitmaakte, dat ze u zouden zoeken en vermoorden. Aan uw broer werd verder niets gevraagd en uw familie, die op hetzelfde adres bleef wonen, kreeg geen verdere problemen met de bende (CGVS, p.10-11; Verklaring DVZ, punt 13, 17)). Het dociele gedrag van de bende tegenover uw familieleden staat zo in schril contrast tot de hardvochtigheid waarmee ze u bejegenden. Hieruit blijkt weerom het ongeloofwaardige karakter van uw verhaal."*

Waar verzoeker nog stelt dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn familie na zijn vertrek niet gevisieerd werd nu hij "hoogst waarschijnlijk gevisieerd (werd) omdat hij geweigerd heeft 5\$ te betalen door leugenachtig te stellen dat hij geen geld op zak had", beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS antwoordde verzoeker nog op de vraag waarom ze precies naar hem zochten dat hij "een nieuw persoon was", dat hij ook altijd zijn badge droeg als hij van zijn werk kwam en dat het "algemeen geweten (is) (...) dat mensen die in een callcenter werken goed verdienen" (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij door (leden van) de bende MS-13 werd afgeperst en dat hij een gegronde vrees heeft dat hij bij terugkeer naar El Salvador door deze bende zal worden gedood.

Waar verzoeker betoogt dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de bende MS-13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Evenmin voert verzoeker dienstig aan dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken en dat er geen intern vluchtalternatief is. Aan zijn vrees voor de bende MS-13 omdat hij hen geen *renta* meer betaalde wordt immers geen geloof gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij deze bende in een negatief daglicht staat en er in zijn geval geen nood is aan een intern vluchtalternatief. Om dezelfde reden is ook verzoekers betoog dat hij deel uitmaakt van de risicocategorieën die in de COI Focus “*El Salvador. Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019 worden opgesomd aangezien hij nagelaten heeft een door de bendeleden geëiste som geld te betalen, met als gevolg dat hij een bijzonder hoog risico loopt om als gevolg hiervan problemen te ondervinden, niet dienstig.

Voorts wijst verzoeker erop dat zijn verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar het rapport “*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen toont verzoeker, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet aan dat hij reeds problemen kende voor zijn vertrek uit El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker in de loop van administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Waar verzoeker stelt dat de beschermingsverzoeken van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoeker dit algemene betoog niet verder *in concreto* op zijn individueel geval betrekt.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin

van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze ongelooftwaardig worden geacht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk

welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de rechten van verdediging zijn geschonden kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

2.3.5. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig novembertweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN